

На крайны-ты рѣчи у свакий радз за бѣле-
жих з удареніа-та съ пѣрчицѣх (оксія) за да знае
свакий, кой-то чете, на кой слогъ да удара по-
высоко гласа си, а това, зашто у насъ не са из-
говарать рѣчи ты еднакво, нъ на мѣста казвать:
к лѣ з н а и о т и д е, а на мѣста к лѣ з н а
и о т и д е проч. За еднакво-то изговараніе на сти-
ха употребихъ радко и по нѣкож чуждѣ рѣчь и са
надѣж да е опростено това въ стихосложеніе то. —
Безъ съмнѣніе вѣрвамъ, че и кой-то ж чете, и
кой-то слыша ще да може лесно да разбира. —
Колко то обаче са односи за сюза — и дрѣгы
погрѣшкы — повторително молѣж за това, нека
ми свакий опрости, зашто то за кратко-то опи-
саніе; мѣренѣ и сличность тѣх на стихове-ты така
е само могло да дойде.

Отъ наши-ты писатели, ако са неможѣ, ни
единъ нема да пише толко много на стихове, колко
то Г. Петко Р. Славейковъ, комѣ то е стихъ-тъ
така пріятенъ въ ухо-то, что то не вѣрвамъ да
има чаловѣкъ, кой-то да нечете стихове ты мѣ съ
радость. Нъ за зла честь и той, незнаж отъ кож
причинѣ, та нема да на пише повече нѣчтичко на
стихове и да издаде на свѣтъ.

Като Исплетохъ таж книшкѣх посватихъ ж
на Ломско то таа година заведено читалище, и мо-
лѣж млади ты наши Българе, ако и да видѣтъ
големи мъчности, да не изгубать свож тѣх ре-